

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 129.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001221600/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

For det første kunde han jo aldrig faa hende, det var een Ting. Men for det andet vilde det jo sletikke passe for en simpel Bjærgmands Søn som ham. — Men han forstod alligevel nu bedre dét i dissehér Minnesange, som Wigand lærte ham: at de dér kunde beundre eller tjene en Dame, som de aldrig turde tænke paa at blive gift med. — I de nærmeste Dage efter at han her igjen havde seet Jomfru Ursula, lærte han sig flere af disse Digte udenad. Og de var virkelig meget kjønne, han forstod det bedre nu end før.

Han saae hende i de følgende Dage flere Gange hos hendes Fæster. Han syntes sagtens, han kunde have digtet nogle af den Slags Sange om hende, for han kunde ikke lade være at sammenligne hende med saa meget og lave Billeder om hende. Han vidste ikke, hvad han selv mente med det: men han syntes, hendes Væsen det var baade som et Barn og som en gift Kones; man var i Grunden sletikke bange for hende. Hvem nu hun engang skulde blive gift med?

Noget, som de unge snakkede meget om — baade Christian og Moriz og Jomfru Ursula — ja, ogsaa denneher Georg Kieritz, for han blev ved at komme der — var, at de vilde til Hørselbjærget Valborg Aften og see Fru Venus — og tillige Heksene, som fløj fra Thüringen til Bloksbjærg.

Martin huskede jo nok, at hans Moder havde lagt sig paa Korsvejen der til Vatterode-Siden og seet Heksene komme over Mansfeld ad Brocken til. Om det var saadant noget, der var deres Mening, det vidste han jo ikke. Men for Resten syntes han, det var underligt at tale saa lystigt om den Slags Ting. Det med Fru Venus maatte jo vel nok være Spøg. De talte særlig om, at *han* skulde see Fru Venus. Men noget galt kunde det nu da ikke være, for Jomfru Ursula lo og snakkede op om det med de andre ogsaa.

Han troede næsten ikke, det var bleven til; men hen paa Eftermiddagen den 30. April kom de ganske rigtig efterhaanden allesammen ind til Cotta's. Der var de Mandspersoner, som er nævnt, og Jomfru Ursula, og desforuden nogle andre unge Piger, som han her saae første Gang, men som han kunde forstaa hørte med til Bekjendtskabet.

De unge Piger red paa Æsler, for det var jo noget langt, og Karlfolkene gik, — først ud til Wutha og saa videre

ad Schönau til. Der fik de Æslerne sat i Stald i Herberget, og saa gik de allesammen over Hörselfloden hen til Bjærgets Fod.

Han mærkede nu igjen, at det særlig var ham, det drejede sig om; for de andre paastod, at de alle *havde* seet Fru Venus. Han kunde stadig ikke ret blive klog paa, om det var Spøg eller Alvor. Men da det ikke kunde være noget ondt, de vilde føre ham ud i, saa kunde man jo for Resten gjerne see, hvad det skulde blive til.

Nede ved Hörseibjærgets Fod og et langt Stykke opad var der jo Skov eller Krat; han kjendte det saa tydeligt igjen det hele fra den Aften i Januar, da han først var kommen her — men fra modsat Side, fra Erfurt.

Mange af Træerne var allerede sprungne ud, og mange Blomster ligesaadan i Græsset, hvor de gik. Der var især een Blomst, han lagde Mærke til, for den kjendte han ikke hjemmefra. Den kunde ligne Galtetand eller Hanekro. Men der var ligesom dobbelt Besætning paa den af Blomsterblade; det ene Hold var violet, det andet gult med røde Pletter. Den saae saa nydelig ud. De sagde, at det var Fru Venus' Blomst, den havde Navn efter hendes Øjne.

Da de var kommen op igjennem Krattet, var der et fladt, temmelig jævnt skraanende Stykke Land med ganske smaa Buske paa, men ovenover det hævede sig lige stejlt til Vejrs den hvidgraa Kalkklippe. Her kunde man rigtig nok see denne Krans eller Krone, der lignede Murtinder, øverst oppe. Det var Fru Venus' Borg, sagde de. Soleu stod lige paa, og det blæste ikke saa lidt heroppe. Det var rigtig friskt Aprilsvejr. Opad mod den øverste Klippe-Krans groede der en hel Del lave Buske af Birk og Bævreasp, de bøjede sig i Vinden og vendte det hvide ud af Bladene, det var, ligesom de higede deropad, man kunde blive helt vemodig eller urolig, ved at see derpaa.

Nu fandt de saa en Sti derop, som var meget stejl, — de maatte tage de unge Piger ved Haanden, det vil sige: Martin fik ikke fat i nogen, men dennehér Georg Kieritz hjalp Jomfru Ursula.

Endelig var de helt oppe, og der var en svær Udsigt. De kunde see langt ind over Thüringerwald, saa mange Bjærgtoppe med blaa Taage imellem, — langt bort imod Vest kunde de ogsaa see Wartburg. — Det blæste, saa det slog Klæderne ind om dem.